

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπερχόμεναις φράγκα 11

Τεμάχαις λεπτῶν 10

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα γρυσά 15.

Τεμάχαις λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΛΕΦΤΑΙΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΘ' ὙΠΙΝΟΝ

Ἀφιερῶνται εἰς ὅλους μας

Ψηλά, ψηλά τ' ἀληθινὸ
 Δημέρι βασιλεύει,
 Ὅπου ν' οἱ κλέφταις οἱ τρανοὶ
 Καὶ κλέβει, κλέβει, κλέβει.

Ἐκεῖ ψηλά Ῥαφτόπουλοι
 Δουλεύουν μερονύχτια
 Χωρὶς τ' Ἀραχνο-Μάνεση
 Νὰ σκιάζονται τὰ δίχτυα,

Τὰ δίχτυα ὅπου πιάνονται
 Ψοφοπετούσαις, λίγαις
 Γερόντισσαις, ἀδύναταις,
 Ἄραχνιασμέναις μυίγαις.

Ἐκεῖ ψηλά ἡ ἀπιαστή
 Ληστεία λημεριάζει
 Καὶ στρήβει τὸ μουστάκι της
 Καὶ δέ μᾶς λογαριάζει.

Ἄν τσαμπουνᾶ «γιαγνὶς ὀλντοῦ»
 Ἐστὸ φρέσκο ὁ Βλαχάνης,
 Ἐσὺ μεγάλη κλεφτουργιᾶ
 Τὸν ποῦντό σου δέ χάνεις.

Τὸ ἔνταλμα συλλήψεως
 Γιὰ σένα δὲν ἰσχύει
 Τ' ἀνεύθυνόν σου τὴν ἰσχὺν
 Τοῦ νόμου παραλύει.

Μπορεῖς νὰ κλέβῃς τοῦ λαοῦ
 Τὸ τίμιο κεμέρι,
 Μπορεῖς ἔστο κτῆμα τοῦ φτωχοῦ
 Βαρὺ ν' ἀπλώνῃς χέρι,

Μπορεῖς νὰ λές τὰ σὰ ἐμὰ
 Καὶ τὰ ἐμὰ δικά μου
 Καὶ πάλι νὰ μᾶς λές παιδιὰ
 Σᾶς ἔχω ἔστην καρδιά μου.

Μπορεῖς μιὰ μέρ' ἀλάκερη
 Ν' ἀρπάξῃς τὴν Ἑλλάδα
 Ἐστὸ κτῆμα τοῦ Σκαραμαγκᾶ,
 Ἐστὸ μία Μανωλάδα

Κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ Ῥωμῆθ
 Νὰ βάλῃς ἔστο τσουβάλι,
 Χωρὶς κανέναν Μάνεσης
 Μαζῆ σου νὰ τὰ βάλῃ

Η μουσά μου 'στὸν ὕπνο της
 Αὐτὰ παραλαλοῦσε
 Μὰ 'ξύπνησε καὶ μόνη της
 Μὲ τ' ὄνειρο γελοῦσε. (*)

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΑΙ ΘΩΠΕΙΑΙ.—Τὴν Ὀλγαν μας τὸν Βόσπορον διαπλέουσαν μὲ τὰ ΨΑΡΑ πρὸ τοῦ Δολμῆ Βακτσέ (ἄ! ποῦ εἶσαι Κανάρη;) ἰκαταχάιδεψεν ὁ Σουλτάν Χαμητ ἀποστείλας εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸ πλῆρωμα τῶν Ψαρῶν πολλὰ. πολλὰ κ ο κ ὀ. Ἄλλη πάλι κοροΐδα τουρκικὴ αὐτῆ.

Συνδύσατε, ἂν ἀγαπᾶτε, τὰ κ ο κ ὀ αὐτὰ τοῦ Σουλτάνου πρὸς τὴν Ὀλγαν μας καὶ τὰ Ψαρά μας μὲ τὸν σχηματισμὸν μεγάλου στρατιωτικοῦ σώματος ἐν Κρήτῃ καὶ πῆτέ μας; ποῦ τὴν πᾶν τὴν γ λ ἄ ρ α ὄσοι πλέκουν ἐγκώμια εἰς τὸν Χαμητ διὰ τὰ ἀπὸ τοῦ σεραγίου του ριφθέντα μ π ο μ π ὀ ν ι α.

Η ΠΥΛΗ ΚΑΙ Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.—Ἡ Πύλη ἔλαβεν ἐπίσημον τηληγράφημα λέγον, ὅτι ἡ τάξις ἐντελῶς ἀποκατέστη ἐν Μακεδονίᾳ. Δὲν σὰς φαίνεται ἡ τηλεγραφικὴ αὐτὴ εἰδήσις παρεμφερῆς πρὸς ἐκείνην τὴν πολύκροτον περὶ Βαρσοβίας L' ordre règne à Varsovie;

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗ.—Ἐτὸ τουρκικὸν ὑπουργεῖον μελετᾷ σγέδιον τι ἀφορῶν εἰς τὸν σχηματισμὸν ΜΕΓΑΛΟΥ στρατιωτικοῦ σώματος ἐν Κρήτῃ. Πῶς σὰς φαίνεται καὶ αὐτὴ ἡ τηλεγραφικὴ εἰδήσις; Ὅτ' ἐξακολουθήσουν δι, κατόπιν αὐτῆς, τινὲς τῶν σφόδρα δαίων συναδέλφων ὑμνολογοῦσαι τὸν διορισμὸν τοῦ νωποτάτου διοικητοῦ Κρήτης Σαρτίνσκη ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν τῆς δούλης ἡρωίδος μας φροντίζων πῶς νὰ περιφρουρηθῇ ὅσῳ τὸ δυνατόν καλλίτερα; Ἄν ἔχη τύχη κί' αὐτός.

ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΑ ΔΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΗ.—Τὸ Δρομοκαίτειον Φρενοκομεῖον, καθὼς ἔγεινεν, εἶναι ἀπρόσιτον εἰς τὴν τρέλλαν τοῦ πτωχοῦ. Καὶ νὰ φ ρ ο ν ι μ ε ὕ σ η ς εἰς αὐτὸ θὰ σὲ τ ρ ε λ λ ἄ ν ο ν ν τὰ ἔξοδα. Ἀνήκει καὶ αὐτὸ εἰς τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, ὧν προεξάρχει ὁ Εὐ α γ γ ε λ ι σ μ ὸ ς καὶ ὅπου δύνασαι νὰ εἰσέλθῃς καὶ νὰ σὲ περιποιηθοῦν μὲ τὸν π α ρ ἄ σ ο υ. Ἐὰν δὲν ἦσαι πλούσιος, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα οὕτε νὰ τρελλαθῇς. Τι λέγει περὶ τούτου καὶ ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος Σιμόν;

Ἡμεῖς νομιζομεν ὅτι ἡ πρώτη τρέλλα τοῦ Φρενοκομεῖου μας ἦτο νὰ δεχθῇ διευθυντὴν ἀπὸ τὸ Γ σ ι ρ ῖ γ ο κ ι' ἄς πάει νὰ μᾶς διαψέσῃ β ε ν ε τ σ ἰ ἄ ν ι κ α ὀ καίε Τσιριγώτης, κύριε Σηλήμαν.

(*) Οἱ στίχοι οὗτοι ἐγένοντο πράγματι καθ' ὕπνον καὶ τοὺς δημοσιεύομεν μόνον ὡς περιέργον, ὡς ἐκτακτὸν ὕπνοβατικὸν καινόμενον. Τὸ πρῶν τοὺς εὐρομεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡμῶν γεγραμμένους διὰ μολυβδοκονδύλου καὶ χωρὶς σβυσίματα, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ἡ εὐχέρεια, μεθ' ἧς ἐγένοντο. Καὶ μίαν ἄλλην φοράν μᾶς συνέβη νὰ κάμωμεν ἐν τετράστιχον καθ' ὕπνον, ἀλλὰ μόνον ἐν. Κατ' ἀρχὰς ἐδιστασαμεν πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ τοὺς δημοσιεύσωμεν, ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ θεωρηθῇ ἐπιλήψιμον ἐν ὄνειρον.

Μόνον τὸ τελευταῖον τετράστιχον προσετέθη.

Φαίνεται ὅτι ἡ φαντασία μας ἰσχυρῶς ἐπιρρέασθη ἀπὸ τινος ὑπὸ τῆς περὶ ἡμᾶς κλεπτικῆς ἀτμοσφαιρας παρεξερτάτη καθ' ὕπνον εἰς ἐν τοιοῦτον ποιητικὸν πραξικόπημα ὅπως ἀκαταλόγιστον. Τὸ ζήτημα εἶναι, ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν, ἄξιον μελέτης παρὰ τῶν ἱατρῶν μόνον.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.—Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὰ μαθήματα διακόπτονται, ὡς γνωστὸν τὴν 15 Ἰουνίου. Καὶ ὅμως, ὡς ἂν ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς διαλύσεως εἰς αὐτὸ ἡ πρῶτομαχία, μῆκε δὲ μῆκε ὁ Μάϊς, φοιτητὰ καὶ καθηγητὰ τὸ στρηψάν καὶ πᾶν, πᾶν, πᾶν, ὁ δὲ κύριος Ἀφεντούλης δὲν κατορθώνει νὰ συγκαλέσῃ κἂν τὴν σύγκλητον καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολῆς φοιτητῶν εἰς Βουωνίαν γελοιοποιεῖται καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐκεῖ προσφωνήσεως β ε ς ι λ ε ὕ ε τ α ι καὶ ὁ Βαλαωρίτης, ἂν ἀνίστατο ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ δὲν θ' ἀνεγνώριζε, ὀμπρὸς σὲ τέτοια χόβολη, τέτοια σβυσμένη θράκα, τὸ φ λ ο γ ε ρ ὀ κ α μ ι ν ι ο υ . . .

ΠΕΡΙ ΤΕΛΩΝΩΝ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΜΜΑΖΕΥΟΝΤΑΙ.—Ὅχι εἰς τὴν Λαμίαν ἀλλ' εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ ποῦ κλέβουν ἐκεῖ καὶ νὰ δικασθοῦν. Ἄς πᾶν νὰ ἐνεργοῦν οἱ κύριοι Δαμιανὸς καὶ Σα γ λ ἄ τῆ Λαμία. Ἡμεῖς τοὺς θέλόμεν νὰ δικασθοῦν ἀπὸ μεμορφωμένους ἐνόρκους τοῦ τοποῦ. Ἐδῶ μπροστὰ στὰ μάτια μας. Ἄλλως δὲ ἄλλοι συγκατηγορούμενοι τελωνιακοὶ ἐνεργοῦν νὰ δικασθοῦν ἐδῶ, θέλοντες νὰ γείνη εὐρετα συζήτησις, ὑπὸ τὰς ἀκούας καὶ τὰς ὄψεις πεφωτισμένου ἀκροατηρίου καὶ ἂν καταδικασθοῦν νὰ μὴν πᾶν νὰ ρέθουν αὐτοὶ μόνοι εἰς τὰς φυλακάς. Ἄ! διὰ τὴν δικαιοσύνην δὲν ἐτόλμησε ν' ἀναβῆ καὶ ἐν τῇ ζητήματι τούτῳ ὑψηλότερα ἔρευνῶσα καὶ τὴν κ ἄ β α μεγαλειτέρων τελωνειακῶν; τῆς ἔλειψε κί' ἐδῶ τὸ θάρρος, καθὼς τῆς ἔλειψεν εἰς τὰ ταμιακά, ὅπου δὲν ἐτόλμησε νὰ γραπώσῃ τὸ λογιστήριον, καθὼς τῆς λείπει εἰς τ' ἀρχαιοκαπηλικὰ, ὅπου δὲν χαλᾷ τὸ λαμπρὸν κομματικὸν χ α τ ῆ ρ ι μ ε ρ ι κ ῶ ν τί θεὸς θὰ ἦτο ὁ Βουλπιώτης ἂν εἶδιδε σήμερον δι' ὄλ' αὐτὴν τὴν παραίτησιν τοῦ ἀνακράζων. ἘΝίπτομαι τὰς χεῖρας καὶ πλύνων αὐτὰς διὰ τοῦ ἰσχυροτέρου κατὰ κηλιδων σάπωνος;

Μεταξὺ δύο:

— Ἄν πᾶν ἴσῃ Λαμία οἱ τελωνιακοὶ ὁ' ἀθωωθοῦν.

— Ἄ! μ' ἂν αὐτοὶ ἀθωωθοῦν, τότε, διὰ τῶν κλεπτομένων χρημάτων ὅλοι οἱ μ ο υ ν τ ζ ο υ ρ ω μ ἔ ν ο ι τελωνιακοὶ μποροῦν νὰ βγαίνουν ἀσπροπρόσωποι.

— Καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν γεμίζοντας τὴν κ ἄ β α τους.

ΣΗΜΑΝ ΚΑΙ ΓΑΥΜΙΑ.—Αὐτὸς ὁ Σηλήμαν κατήντησεν ἀνυπόφορος μὲ τὴ γδύμια ἄλλων πάλιν ἀγαλμάτων. Οὕτω, ἀπέναντι τοῦ Παρθεναιωγείου τῆς κυρίας Σιμπούλου, ἐπὶ τοῦ δαπέδου αὐτοῦ ἀνεγειρομένου κτιρίου τῆς νέας Γερμανικῆς Σχολῆς, ἔστησεν ἕνα Ν τ ε λ μ π ε ν τ ἔ ρ η ν (ὡς μετέφρασε τις τὸ Belvedere) Ἀπόλλωνα μὲ τὴν π . . . ὀλοφάνερον! Παρακαλεῖται ὁ κ. Στατικός νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ ὅπως ἐνδύσῃ τοῦλάχιστον μ' ἕνα βρακάκι τοῦ λουτροῦ τὴν γυμνὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἀναβιάζει τὸ ἐρύθημα εἰς τὰς παρειὰς ἀθῶων ἔτι κορασιῶν καὶ τὰ ὕθει ἴσως εἰς πρᾶξιν ὀλεθρίαν διὰ τὴν υγιειαν τῶν. Δὲν εἶναι κατάστασις αὕτη, κύριε Στάτικε, καὶ μπορεῖ ἐπὶ τέλους, ὁ δαιμονισμένος αὐτὸς ἀνθρωπος, ν' ἀποφασίσῃ νὰ ξεβράκωθῃ καὶ νὰ πάρῃ τοὺς ὁρόμους τῶν Ἀθηναίων τ σ ι τ σ ι δ ο ς, διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν λατρίαν αὐτοῦ πρὸς τὴν γυμνὴν ἀρχαιότητα. Ἄ! μωρὴ φύλλα ποῦ τοῦ λείπει!

Η ΒΡΩΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΪΝΑΣ.—Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου πλημμυρεῖ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν, βρῶμα καὶ δυσὼδια διευθυνομένη, κατὰ τὸν πνέοντα ἀνεμον, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον ἢ τοῦμπάλιν, ἀφετηρίαν δ' ἔχουσα τοὺς ἀποτροπαίους ἐκείνους ἀποπάτους, τοὺς στολιζόντας τὴν πλατείαν τοῦ αἰοδίου Βαρβάκη, εἰς οὗ τὸ ὄφρανον εἰστέτι ἀνδριάντος βάθρον ἀναρριχῶνται καθ' ἐκάστην μαγκόπαιδα τοῦ χειρῆστου εἶδους ἀντάλλασσοντα μεταξὺ τῶν τὰς πλέον ἀποπατικῶν ἀισχρολογίας. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις, ἐὰν δὲν τὴν ὀσφρανόθῃ, τὴν δύναμιν τῆς δυσωδίας αὐτῆς, προερχομένης ἐκ τοῦ σκαλισματος ἴσως τῶν ἀποπάτων κατ' ἐκείνην τὴν ὄραν. Φθάνουσα ἴσως εἰς τὸ Μοναστήριον πρὸς νότον καὶ μέχρι τῆς Πλατείας τῆς Ὁμονοίας πρὸς βορρᾶν φλομόνει τοὺς διαβάτας, παραζαλλίζει μέχρι ναοτιάσεως καὶ λιποθυμίας τοὺς καθημένους ἔξωθεν τῶν καφείων καὶ φοβίζει τοὺς πάντας ἀναλογιζομένους τί ἀσθενείας δύναται νὰ γεννήσῃ. Κύριε Φιλήμων, δὲν κάνεις κανένα περίπατον εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ἥτις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν νύτων αὐτῆς καὶ τὸ Δημαρχεῖον καὶ τὸ Νέον ἑτάερν καὶ τὴν Ἀγορὰν καὶ τόσας ψήφους δημοτῶν σου; Ὀλίγον θάρρος, λίγη κ ο λ ὀ ν ι α κί' ἐμπρὸς ἀπ' τῆς πέντε καὶ πέραν, διὰ νὰ πεισθῇς περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος.

ΒΡΩΜΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΜΑΣ.— Έσχάτως είχε διαδοθή ότι τὰ σάπια νερά τῆς Χελιδονοῦ ἐχύνοντο εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον τῆς πόλεως μας. Ὁ δὲ δημοτικὸς σύμβουλος κ. Α. Γέροντας εἰς ἀ τ ο ψ ι α ἰ ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν διαδιδόμενων. Τώρα ἐξηγεῖται ἢ ἐπὶ τῆς νέας Δημομαρξίας φθῆναι τοῦ νεροῦ. Τέτοιο βί ο ἄ ν ι ο ποῦ μᾶς ποτίζει δὲν ἤξιζε περισσώτερον.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΖΑΝΟΥΒΙΟΥ.— Σιωπηλῶς ἀντιπαρῆλθον καὶ ἡ Ἔ ρ α ὡς καὶ τὸ ἀστυνομικὸν Δελτίον τὸν ἐξ αἰτίας τοῦ Νικάνδρου Ζανουβίου θάνατον. Ἡ δὲ τῆς ἀδιαφορίας τῆς δολοφονήσασα αὐτὸν Κυβέρνησις προσηνέχθη, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ὡς ὁ ἀποφύγων νὰ κάμῃ πάντα λόγον περὶ τοῦ θύματός του δολοφόνος. Ὡσεὶ δὲ μὴ ἤρκουν τὰ βάσανα τοῦ ἀποθανόντος ἐν τῇ ζωῇ, τὸν ἐτυράνησαν καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη, διότι τὸν ἀφήκαν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἄταφον, μ' αὐτῇ τῇ ζέσῃ, ἕως οὗ ἐκπληρωθῶσιν οἱ σχολαστικοὶ τύποι τῆς παρ' ἡμῖν γραφειοκρατίας. Δὲν τοὺς ἐπειθεν ἢ πρὸς τὸν κ. Δεικτάκη λακωνικῇ καὶ ἔσχατος ἐπιστολῇ καὶ ἤθελαν νὰ ἐνεργηθῇ νεκροψία. διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν ὄντως ἐκ τῆς ἀσπλαγχνίας τῶν ἀπέθανε τὸ θῦμά των. Οἱ ἐπὶ τούτῳ ὀρισθέντες ἰατροὶ ὀπισθοχώρησαν ἰλιγγιώντες πρὸ τῆς ἀποσυνθέσεως πλέον τοῦ πτώματος. — Κοπιάστε, τοῖς ἔλεγεν ὁ κ. Δεικτάκης νὰ ἐνεργήσῃ τὴν νεκροψίαν. — Ποῦ νὰ πᾶμε, ἀπῆντων ἐκεῖνοι! θὰ λειποθυμήσωμεν. Ἐδέξασε δὲ νὰ τοῖς προμηθεύσῃ ὁ κ. Δεικτάκης ἀντιμιασματικὰς οὐσίας διὰ ν' ἀποτολήσῃ τὴν νεκροψίαν. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ σιωπὴ τῆς ὉΡΑΣΣ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δελτίου! Ἄν ἐσφοφῶσε κανένα σκυλάκι τοῦ κόμματος τί θόρυβος θὰ ἐγένετο! καὶ εἶδομεν πολλάκις τὴν σοβαρὰν ὉΡΑΝ ἀπεκδουμένην τὴν κουακερικὴν σοβαρότητα καὶ ψυχραιμίαν τῆς, διὰ νὰ συστήσῃ θερμῶς χαρτοπαικτεῖόν τι τοῦ Πειραιῶς!

ΑΙ ΠΥΡΠΟΛΗΘΕΙΣΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.— Περὶ τοῦ τρόπου τῆς πυρπολήσεως τῶν ἀζητήτων ἐπιστολῶν, ἡ Ἀκρόπολις ἐδημοσίευσεν δύο ἄρθρα τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ψηφισθέντος Νόμου περὶ ὀργανισμοῦ τῶν ταχυδρομίων καὶ τηλεγράφων. Ἄλλ' ὁ Νόμος αὐτὸς ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ 1887 καὶ ἐντεῦθεν ἀζητήτους ἐπιστολάς. Περὶ τούτου δὲν πρόκειται σήμερον. Ἡμεῖς ἠρωτήσαμεν πῶς ἀπὸ τοῦ 1840 ἔμμενον τόσαι ἐπιστολαὶ καὶ μάλιστα συστημένοι, διότι νὰ καὶ ὡς συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παλαιοῦ Νόμου; Διατί τότε δὲν ἐλειτῶρξε ὁ Νόμος; Τίνες οἱ ὑπεύθυνοι; Δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς πρῶην διευθυντὰς Μανσόλαν, Λουριώτην καὶ Κροκιδᾶν, διότι αὐτοὶ κατὰ τύπον μόνον διεύθυνον. Τὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ταχυδρομείου, ἐν γένει, διηύθυνε τότε ὁ νῦν ὑποδιευθυντὴς τῶν ταχυδρομίων γ. Μαρτίου, καὶ ὀφείλει οὗτος νὰ

μᾶς εἴπῃ διατὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἔτη δὲν ἐκαίοντο αἱ ἀζήτητοι ἐπιστολαί; Κακόβουλοι τινες λέγουσιν ὅτι κατὰ λάκκῶν ἔχ' ἡ φάβα.

ΜΠΑΛΕΤΟ.— Τοῦ ἔγεινε προχθὲς πανηγυρικὴ ὑποδοχὴ, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ΣΠΑΠ. Πρὸς τὸν λιμνοκοντορῖα καὶ ὀλίγη δημογεροντία ἐν τῇ διεκρίσει ὁ κύριος Ἀντώνης τοῦ Γερμανοῦ, ἦτο ἐνεὶ εἰς παράταξιν ἀναμένονσα τὸ τραῖνον. Αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν ὀρχηστικὸν θίασον χορευτρίαι ἐπήδησαν ἀπὸ τοῦ βαγονίου μετὰ πῆδημα ἀποδεικνύον τὴν ἐλαφρότητα τῶν, ἀνευ λογοπαγιῶν, καὶ πολλὰ χορευτικὰ ἄλλα ὑποσχόμενον. Θὰ τὰς ἔχωμεν εἰς τὸ θέατρον τῆς Ὀμονοίας, λίαν προσεχῶς. Ἐκεῖ θὰ ἐκθέσῃ τὴν σκιρτητικὴν εὐκαμψίαν τῶν τὰ καλλιτεχνικὰ πηδήματά των, χάρις εἰς τὸν φίλον κ. Παπαδόπουλον. ὅστις ἐμερίμνησε περὶ τοιαύτης διασκέδασεως ἦν ὄλοι μας ἀπὸ πολλοῦ διψῶμεν. Τὸν συγχάρομεν καὶ τῶν εὐχόμεθα νὰ διατηρῇ ἐπὶ μακρὸν τὴν θηριώδη ὑγείαν ἣν ἀνέλαθεν ἀπ' ὅτου ἀνέπνευσε τὸν ἀέρα καὶ ἔπει τὸ νερόν τῆς πατρίδος του.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΠ

Ἐπὶ τῇ ἐκτροχίσει αὐτοῦ.

Σὰπ, ἴσάπισαν τὰ γέρικα σιδεροκόκκαλά σου

Καὶ δὲ βαστάς, ὡς φαίνεται, νὰ παίρῃς τὸν ἀνήφορο.

Σὰπ, εἶσαι σαποκάραβο καὶ θὰ ἔβρῃς τὸ μεπεῶ σου,

Ἄν ἐπιβάτας δὲν ζητᾷς μονάχα ἔστων κατήφορο.

Η ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΣ ΤΟΥ ΛΥΤΡΑ

Τὴν εἶδομεν. Αἰφνιδίως ἐπισκεφθέντες τὸ ἐργαστήριον τοῦ προφίλου καλλιτέχνου συνελάβομεν αὐτὸν ἐπ' αὐτοφῶρμ εἰς τὰς τελευταίας θωπείας τοῦ μαγικοῦ χρωστήρος του ἐπὶ πίνακος προωρισμένου διὰ τὴν προσεχῆ Ὀλυμπιακὴν ἐκθεσιν.

Ἐπὶ τοῦ πίνακος τούτου εἰκονίζεται κόρη μελλονύμφος, ἥτις ἠγρύπνησε δι' ὅλης τῆς νυκτός ράπτουσα τὸ νυμφικὸν αὐτῆς φόρεμα. Εἰς τὸ πενιχρὸν δωμάτιόν τῆς φέγγει πλέον τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, ἡμέρας ἐαρινῆς, ἐξ ἐκείνων αἰτίας ἐνθουσιάζουσι τὸν Λύτραν ἰδιαιτέραν ἀγάπην τρέφοντα πρὸς τὴν ἀνοιξίαν καὶ χαρὰν παιδίου ἐκδηλοῦντα ἀμὰ ἰδῆ ἀοιγοῦσαν τὰ πέταλά τῆς τὴν πρώτην μαργαρίταν. Διότι ὁ Λύτρας, ὅσῃ καὶ ἂν ἐσπούδασει ἐν Γερμανίᾳ, δὲν

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Μιστρίως μὲν τὸν ἐξετίμων ἄλλ' ἔκαμνον ἐργασίας μετ' αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐθεώρουν κακὸν ὅτι ἐποποθετεῖ τὰ χρήματά του τοκογλυφικῶς, οὕτε ὅτι ἐσύχναζεν εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον τοῦ Χαριτίδου.

Τὰ ἐμπορικὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς διαφέρουσιν ὀλίγον τῶν ἡμετέρων. Ἐκεῖ κατὰ δὲν προσέχουν διόλου εἰς τὰ προηγούμενα ἀνθρώπου τινός, καὶ εὐκόλως τῷ ἐπιτρέπουν νὰ σχηματίσῃ περαιοσίαν διὰ πάντος μέσου, ἀρκεῖ μόνον νὰ πληρῶνῃ ἀκριβῶς εἰς τὰς λήξεις τῶν συναλλαγμάτων.

Ἄλλως δὲ ὁ Παπάζογλος μετ' οὐδενός τῶν ἐπιφανῶν τῆς ἐμπορικῆς συνοικίας διετῆρει σχέσεις συνεχεῖς.

Ἄνεστρέφετο, κατὰ προτίμησιν, μετὰ τῶν γάλλων, ἀγγλῶν ἢ γερμανῶν κεφαλαιούχων οἵτινες ἤρχοντο, ὡς ὁ Βεργονσὲ, νὰ διαπραγματευθῶσι σπουδαίας ὑποθέσεις ἐν Τουρκίᾳ.

Τούτους ἀμείνως ἐφιλοξένει εἰς τὴν λαμπρὰν παρὰ τὸν Βόσπορον ἐπαυλίν του, ἀλλ' ἐκτὸς τῶν εἰς αὐτοὺς γινομένων πανηγυρικῶν ὑποδοχῶν, ὁ Παπάζογλος διῆγε τὸν βίον ἐν ἀπομονώσει.

Στένους φίλους δὲν εἶχε, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς οὐδέποτε νυμφεῦθεις.

Οἱ ἐχθροὶ του, — καὶ εἶχε τοιούτους, — κατηγοροῦν αὐτοῦ ὡς διατηροῦντος χαρέμιον ἐν Γενί-κιοι, ἀλλ' ἡ συκοφαντία αὕτη προῦκάλει τὸ μείδιμα τῶν ἐν γνώσει τῶν πραγμάτων διατελούντων.

Ὁ τραπεζίτης εἶχεν ὀφθαλμοφανῶς τὰς κανονικωτέρας ἐξεις. Κατὰ πάσαν πρωτὰν, μικρὸν πρὸ τῆς μεσημβρίας ἀπέβαινεν ἀπὸ τοῦ πορθημίου του εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Τὸπ-Χανέ, ὅπου ἀμαξά, λαρῶ μετὰ λαμπροὺς ἵππους, τὸν ἀνέμενον ἵνα τὸν φέρῃ εἰς τὸ παλάτι τοῦ δημάρχου.

Τῇ μεθεπομένη τῆς ἡμέρας ἦν ὁ Μουράτ ἐφένης εἶδε φωτίζουσαν διὰ τοῦ ὑποφώσκοντος φωτός αὐτῆς τὴν πλάτανον τῶν Γιαννιτσάρων, ὁ Παπάζογλος ἐφθασε κατὰ τὴν συνθήην του ὥραν δὲν εἶχεν ἐξέλθει παντάπασιν τοῦ καταστήματος καὶ ὅμως δὲν ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ἠσχολεῖτο εἰς τὰς ὑποθέσεις του.

Ἡ πέμπτη εἶχε σημάνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Φογκι-

ἐπήρην εἰς τὴν πυξίδα του οὔτε μίαν λωρίδα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς. Ὁ χρωστήρ αὐτοῦ ἔμεινε κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικός· εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ φλέβα δὲν βέει παντάπασι ζῶνας· εἶναι ὁλος ν τ ὀ π λ ο κ ρ α σ ῖ και εἰς τὰς ἐμπνεύσεις του και εἰς τὰς ἐκτελέσεις αὐτῶν.

Ἡ μελλόνομο, ὡραία καστανὴ κόρη, ἔχει καταβληθῆ πλεόν ἐκ τῆς παννυχίου ἐργασίας, και κλίνουσα νωχελῶς τὴν κεφαλὴν ὑπνώττει ἐπὶ καθέκλας καθημένη, ἐνῶ μάρτυς τῆς διανυκτερεύσεως αὐτῆς λύχνος, ἀπ' ἐκείνου τοὺς παληοῦς, κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ τοίχου ἀναδίδει τὸν καπνὸν τοῦ σβεσθέντος Ὀυραλλιδίου του. Ἡ νεάνις φέρεε λευκὸν κριτωνιτὴν μετ' ἀφελῶν πυγῶν, ἐπὶ δὲ τῶν γονάτων αὐτῆς και μέχρι τοῦ ἐδάφους συρόμενον βλέπειε τὸ βαθύγρου, και μετὰ χρυσῶν παρυφῶν πολύτιμον μεταξωτὸν ὕφασμα τῆς βραπτομένης νυμφικῆς ἐσθῆτος, ὕφασμα ἐξ ἐκείνων τῶν διατηρουμένων μέχρι τρίτης γενεῆς και ἀπὸ τῆς προμάμης εἰς τὰ δισέγγονα μεταδιδόμενον. Ἐντὸς παρακειμένου κανίστρου φαίνεται οἰονεὶ κοματίων και σπῖλλον τὸ ἀργαλεῖο και ξενόχτιζ μαρτυροῦν πολλά ἀκατέλυτο μεταξωτὸν ἐξ οὗ κατασκευάζονται γιτῶνες. Καὶ ἀπωτέρω πλησίον παραθύρου φαίνεται μισάνοικτη ἡ κασσετῖνα ὅπου κρύπτεται ὁ πλοῦτος των νυμφικῶν περιδερμάτων, φελίων, ἐνωτίων και λοιπῶν κοσμημάτων τῆς μελλονόμου, ἧτις τίς οἶδε ποσάκις ἀφῆκε τὸ βῆξιμον τὴν νύκτα και τὰ ἐσοκίμασε πῶς τῆς πᾶν ἑστὸν καθρέφτη. . . τῆς κασσετῖνας, πιστεύομεν, διότι ἄλλον καθρέπτην δὲν εἶδομεν πουθενά εἰς τὸ δωμάτιον. Παρὰ τὴν κειμηλιθήκην αὐτὴν βλέπομεν ἀφελῶς ἐντεθειμένα εἰς λάγνηνον ζωηρότατα ἀργολούλουδα μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται παπαρούνας και μὲ μαργαρίτα, μαντεῖον ἔρωτος, ὅπερ δὲν ἔχει βεβαίως πλεόν ἀνάγκην νὰ ἐρωτήτῃ ἡ μελλονόμος εἰς τῆς ὁποίας τὴν χεῖρα ἀστράπτει τῶν ἀρραδῶνων ὁ δακτύλιος.

Ἐπὶ τῆς κατατομῆς τοῦ εὐρύστου προσώπου τῆς νεάνιδος εἶναι ὁρατὸς ὁ ὕπνος τόσοσ ὥστε θὰ κατῆντα κολλητικὸς και θὰ σὲ κατέφερον ἠδῶς πρὸς ὕπνον ἢ θεά τῆς, ἐὰν δὲν σὲ ἐκράτει ἐργηγορότα τὸ φῶς τοῦ πίνακος εἰδοποιούν σε ὅτι ἐξημέρωσε. Ἐπειτα πῶς νὰ καταληφθῆς ὑπὸ ὕπνου πρὸ τόνον ἐξ ὁ π ν ο υ εἰκόνας :

"Ὅλα σοῦ ὁμιλοῦν ἐν αὐτῇ και σ' ἐξυπνοῦν. Ἐχει, ἐν τῇ σιωπῇ τῆς, τόσῃν φλυαρίαν τόσῃν λ ἰ μ α ν !

Ἀμίμητος τὴν φυσικότητα και τὸ προοπτικὸν αὐτῆς εἶναι ἡ καρέκλα, ἡ πρασινὴ και μισοξεδωμένη και με ζυλωμένη, ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν ψάθαν.

Μὰ τί νὰ πρωτοθαυμάσῃς εἰς αὐτὴν τὴν μελλονόμου ;
Εὐτυχῆς ὁ μελλόνομο αὐτῆς.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ

Τώρα, ποῦ ἡ σοφία τῶν κριτῶν δὲν εὕρηκε κανὲν ἀλφαβητάριον ἄξιον διὰ νὰ τὸ βραβεύσῃ, συνιστῶμεν τὰ ἐξῆς ἀλφαβητάρια πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προόδου, τῆς εὐρυθμίας και τῆς εὐμεθοῦς τῶν δημοτικῶν μας σχολείων.

ΦΥΛΑΑΔΑ τοῦ ἀλφαβῆτου και Σταυρὶ βοήθει μοι. Ἐνετίησιν, ἀψπγ. Παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ τῆ ἐξ Ἰωαννίνων.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ, ἐν ᾧ περιέχονται τὰ κδ' γράμματα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ΣΩΤΗΡΙΑΝ και ὁ πίναξ τῶν λογαριασμῶν. Πετροῦπόλει 1802 ἐκ τῆς Σ τ ἄ μ π α ς τῆς Ο ὕ ν ι β ε ρ σ ι τ ε ς.

ΝΕΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ κατὰ τὴν ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΝ μέθοδον, ὅπου ἔχει τὸ ἀλφαβῆτον και ΑΝΑΠΟΔΑ. Ἐν Βιέννῃ γωδ'.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ εὐμεθοῦς, ἐν ᾗ εὐρίσκονται μαθήματα ὠφέλιμα ἵνα διδάσκωνται τὰ μικρὰ παιδιὰ πρὶν τῆς Ὀκτωῆχου και τοῦ Ἰαλτηρίου. Ἐν Β ο υ κ ο ρ ε σ τ ῖ ο ι ς 1805.

Ἐχομεν δὲ και ἄλλην συλλογὴν ἀλφαβηταρίων διὰ τὴν Ἑλληνοπρεπὴ παιδείαν τῆς νεολαίας ἑκατὸν ἑκοσι πέντε εἰδῶν.

(Ἐκ τοῦ τυπογραφείου και βιβλιοπωλείου Γ. Βενδότητη).

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κύριον Β. Γ. Πρωτοδίκην Ἀμφισσαν. — Ἦτο ἔργον ἄλλου δημοσιουθὲν ἐν παραξάλῃ ἐργασίας. Ἐὰν παρηκολουθῆτε τὸν Ῥ α μ π α γ ε ν, θὰ ἐβλέπετε ποιήματα και ἄρθρα διαφεύδοντα ὑμᾶς και ἱκανοποιούντα ἡμᾶς. — Κύριον Η. Τσιφλάκον ἐνταῦθα. — Παρακαλεῖσθε νὰ διέλθητε ἐκ τοῦ γραφείου. — Μία συμβουλή. — Εἰς τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γιαννάκη και Β. Ῥήγου τὸ ζαχαροπλαστεῖον ζητεῖτε και κωνιάκ μετὰ παγωτῶν σας. Ἐχει τοιοῦτον ἐξάισιον.

Τῆ φίλφ δικηγόρω Α. Μ. ἐνταῦθα· φίλοι σου ἐρωτοῦν τί τὴν θῆς τὴν παραμάνα ;

Κ. Γ. Κ. Γ. Νεῖαν Κόρινθον. Ἐλήθη· εὐχαριστοῦμεν.

ΠΑΡΑΧΩΡΕΙΤΑΙ, ἄνευ ἐνοικίου, και μετὰ πάντων τῶν ἀναγκαϊούτων σκευῶν, τὸ ἐν τῆ οἰνοπωλείῃ τῆς Ὀ μ ο ν ο ῖ α ς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, μαγειρικὸν τμήμα. Ὁ βουλούμενος ἀποταθῆτω εἰς τὸν ἐν αὐτῆ διευθυντὴν κ. Νικήταν Καλογιάννην.

σκανῶν τοῦ Γαλατᾶ· οἱ ἴπποι τοῦ λαδῶ ὅπερ ἀνέμενε τὸν Παπαζογλοῦν διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν ἀποβάθραν ἐκροαινον ἐν τῇ ὁδῷ, και τὸ δωδεκάκωπον αὐτοῦ πορθημεῖον ἐταλαντεύετο ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων τοῦ Βοσπόρου, παρὰ τὴν προκυμαίαν τοῦ Τὸπ-Χανῆ.

Τὰ γραφεῖα τοῦ τραπεζιτικοῦ καταστήματος ἦσαν εἰσέτι ἀνοιχτά.

Ἐν Τουρκίᾳ ἐγείρονται ἀργὰ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, και τὸ ἐσπέρας γίνεται ἡ περισσοτέρα ἐργασία.

Ὅθεν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἀρμενίου τραπεζίτου εἶχον περισσευμα ἐργασίας ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα νὰ κλείσουν τὰ γραφεῖα.

Ἄλλ' ὁ κύριος δὲν ἦτο ἐκεῖ, και παρέπεμπον εἰς τὴν αὐριον τοὺς θέλοντας νὰ τῷ ὁμιλήσωσι.

Ἐνῶ οἱ λογαριασμοὶ παρετάσσοντο και ἡ ἀλληλογραφία διεξεπεραιουτο, ἐνῶ ὁ ταμίας του ἐστίβαζε τὰς τουρκικὰς λίρας, τὰς ἀγγλικὰς στερλίνας και τὰ ναπολεόνια, ὁ Παπαζογλοῦς ἔφυγε.

Ποῦ ἦτο ; Καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπάλληλοι του ἠγνόουν· ἀλλὰ βεβαίως δὲν εἶχεν ἔτι τραπῆ τὴν πρὸς τὴν ἑπαυλίν του ἄγουσαν.

Λοιπὸν, ἐνῶ οἱ ἐλθόντες νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν ἔμποροι ἠπόρουν κᾶπως διὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἰδοὺ τί συνέβαινε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἀδιαπεράστου ταύτης κατοικίας, εἰς

ἴσην ἀπόστασιν ἀφ' ἐκάστου τῶν παχῶν τειχῶν, ὑπῆρχεν εὐρύχωρος αἶθουσα, ἐπιπλωμένη σχεδὸν ὡς τὰ διβάνια ὅπου οἱ ἐν τέλει ὀθωμανοὶ δίδουν τὰς ἀκροάσεις των. Ἡ αἶθουσα ἦτο τετράγωνος. Εἶχε τέσσαρας θύρας και κανὲν παράθυρον. Τὸ φῶς ἐπιπτεν εἰς αὐτὴν ἀνωθεν ἀπὸ ὑαλοφράκτου φεγγίτου οὗ τὸ πῶμα ἀφῆρειτο κατὰ τὸ θέρος ὡς πῶμα λείητος και ἀντικαθίστατο διὰ σκηνῆς (τέντας). Τοῦ παραδόξου τούτου δώματος ὑπερέκειτο εἶδος σιδήρου κουβουκλίου, ὅπερ ἀφ' ὑψηλοῦ βλεπόμενον ἐφαίνετο ἀποτελοῦν μέρος τῆς στέγης, εἰς τρόπον ὥστε περιεργὸς τις, και ἂν ἔτι ἀνερριχάτο ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ Γαλατᾶ, δὲν θὰ ὑπώπτευε τὴν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ οἰκοδομήματος ὑπαρξίν προσφόρου και εὐαέρου διαμερίσματος.

Ἡ αἶθουσα εἶχε περίξ σοφάδες, ἐν μέσῳ δὲ ἠγείρετο ἑδρα στρογγύλη ἐκ στιβάδος προσκεφαλαίων και πολὺ ὑψηλότερα τῶν ἄλλων καθισμάτων.

Ἡ ἑδρα ἐκείνη ἐφαίνετο τοποθετημένη ἐπίτηδες ὥπως ὁ πρόεδρος ὁμηγύρεως ἢ συμβουλίου ἐγκαθιδρῆται ἐπ' αὐτῆς και τὸ οὕτω παρεσκευασμένον σαλόνι ἀπεμιμείτο θρόνον αἶθουσαν.

Ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ διβανίου ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι οἵτινες συνωμίλουν ἡσύχως, καπνίζοντες τὸν ναργιλῆ, δύο φίλοι, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, διότι τὰ ἔλεγον οἰκείως και εἶχον καταλάβει θέσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς ὕψους.

(ἀκολουθεῖ)